ἐν ὀθονίῳ ἐν ἡλίῳ, καταχρισθεῖσα ἡ ῥίζα σμήχει. ὁ δὲ καρπὸς καὶ τὰ ἄνθη κατ' ἐξοχὴν, σκολοπένδρων καὶ σκορπίων ἀντιφάρμακόν ἐστιν ἐν οἴνῳ πιόμενα· καταῤῥήτει δὲ καὶ πρὸς κοιλίαν.

Περὶ Βόλβου ἐδωδίμου.

Κεφ. σ'.

Βολβὸς ἐδώδιμος γνώριμος πᾶσιν ὀνομάζεται, εὐστόμαχος, εὐκοίλιος, πυῤῥὸς, καὶ ἀπὸ λιβύης κομιζόμενος· ὁ δὲ πικρὸς, καὶ σκιλλώδης, εὐστομαχώτερος, πιπτικός. ταῦτες δὲ δριμεῖς καὶ θερμαντικοὶ καὶ πρὸς συνουσίαν παρορμῶντες, πραχυόντες γλῶσσαν καὶ παρίσθμια, πολύτροφοι, σαρκῶν γεννητικοὶ, ἐμπνευματοῦντες· ποιοῦσι δὲ καταπλασσόμενοι πρὸς τρέμματα, θλάσματα, σκόλοπας καὶ πρὸς ταῖς τῶν ἄρθρων ἐδωὰς· γαγγραίνας τε καὶ ποδάγρας σὺν μέλιτι καὶ καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὀπὶ τῶν ὑδρωπικῶν οἰδήματα καὶ κυνόδηκτα, ὁμοίως σὺν μέλιτι καὶ πασσάλειπτα καταπλασθέντες· ἐπέχουσιν ὑδρώτους· καὶ στομάχων ὀδυνὰς παύουσι· καὶ φύματα καὶ ἀκρώρεας ἀποσμήχουσι ζὼν ὀπῷ νίτρῳ. καθαίρουσι δὲ καὶ ὑπώπια καὶ ἰόνθους, καθ' ἑαυτὸν ἢ σὺν ὠῷ λευκῷ, καὶ φακοὺς ζὼν μέλιτι ἢ ὄξει. πρὸς δὲ ὤτων θλάσματα ζὼν λιφίτῳ καὶ πρὸς θλάσεις ὀπὸς ἀφαμ-

linteo antea perfrictam in sole illita radix emendat. Semen floresque in vino poti, scolopendræ & scorpionum venenis, mirum in modum resistũt: aluum purgant.

Bulbus esculentus.

Cap. C C.

Esculentus bulbus vulgo cognitus, à nobis estur: stomacho & aluo vtilis rufus, & qui ex Aphrica defertur. Amarus verò & scillinꝰ, stomacho aptior est, & concoctionẽ adiuuat. Bulbi omnes acrimoniã habent, excalfaciũt: veneré stimulant, linguã tonsillasq; exasperant, multum alimenti præbent, carnes creant, inflationẽ pariun tluxatis, fractis, articulorum doloribus efficaciter illinuntur: spicula extrahunt: gangrẽas & podagras ex melle aut per sese, hydropicorũ tumores, & canũ morsus cũ melle & piperis polline illiti cohibent: sudores compescunt: stomachi dolores mitigãt: furfures & vlcera quæ in capite manant, cũ tosto nitro abstergunt, sugillata varósque per se aut ex oui luteo, & lentigines cũ melle vel aceto, emendant: fractis auriculis vnguibúsq; ex poléta medétur: iidẽ calidis cinerib⁹ torrefactis,

tollunt

tollunt ficus: item cum cinere è mænarum capitibus, impositi: cremati verò & cum alcyonio misti, vitia cutis in facie, atráſque cicatrices, in ſole illiti, emaculant. Faciunt ad rupta, ſi cum aceto cocti edantur. Sed copioſiore eorum cibo abſtinẽdum, quoniam neruos tentant.

Bulbus vomitorius.

Cap. CCI.

Bulbus quem vomitorium vocant, folia habet lentiora multo & longiora quàm bulbus eſculentus: radicem ſimilẽ, cortice nigro. Ea radix manſa, aut decoctum eius potum, veſicæ malis medetur: vomitiones mouet.

Scilla. Cap. CCII.

Scilla vim acrem atq; feruẽtem habet: aſſatã ad multa vtilioré eſſe cóſtat. Polline ad cruſtã ſubacto, aut luto oblita, in clibanũ coniicitur, aut carbonibus obruitur, donec obducens cruſta ſufficiẽter intoſta fuerit: qua exépta, ſi non emoleſcat, altero polline ſimili, aut luto circumlinitur, & eadẽ quę priusſiũt: nã quę ita nõ aſſatur, interaneis maximè noxia eſt. Torreẽ itẽ in olla, indito operculo, quæ in furnũ demittatur. Sumi

ἀφαιρεῦσι ὃ ϗ συκῆς ὀπῃδέντες ἐν θερμοπόσιᾳ, ϗ μετ' μαγίδων κεφαλῶν κεκαυμένων ὀπτιδέντες· καέντες δὲ καὶ μηδύτες ἀλκυονίῳ, ἔφηλιν καὶ οὐλας μελαίνας ἀποκαθαίρουσιν ἐν ἡλίῳ καταχριόμενοι. ζωὺ ὄξει δὲ ἐφθοὶ βιβρωσκόμενοι ποιοῦσι πρὸς ῥήγματα. φυλάσσεσθαι δὲ αὐτῶν τὸ πλῆθος ἐν τῇ βρώσει δεῖ διὰ τὸ ἅπτεσθαι τῶ νευρώδους.

Περὶ Βολβοῦ. Κεφ. σά.

Βολβὸς ὁ καλούμενος ἐμετικὸς, ἔχει τὰ φύλλα μανοτωδέστερα, ϗ πολλῷ μακρότερα τῶ ἐδωδίμου· ῥίζαν ἐοικυῖαν βολβῷ, περὶ ὃν φλοιὸς μέλας. αὕτη ἐδομένη καθ' αὑτὴν ϗ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς πονόμον. τὰ περὶ κύστιν ἰᾶται καὶ ἔμετον κινεῖ.

Περὶ Σκίλλας. Κεφ. σϐ'.

Σκίλλα δύναμιν ἔχει δριμεῖαν ϗ πυρωτικήν· πολύχρηστος δὲ γίνεται ὀπῃδεῖσα σκιπτὶ δὲ ἢ πηλῷ περιπλάσαντα, ϗ δίδοται εἰς κλίβανον, ἢ ἀνθρακιᾳ ἐγκρύπτει· μέχρις ἂν ὀπῃδῇ ἱκανῶς τὸ περικείμενον σαῖς· ἃ περιαιρεθέντος, εἰ μὴ τακησὰ γένοιτο, ἕτερον σαῖς ἢ πηλὸν περιπλάσαντες, τὰ αὐτὰ ποιοῦσι· ἢ γὰρ μὴ οὕτως ὀπῃδεῖσα, βλαβερὰ πρὸς δόσιν, πρὸς τὰ ἐντόσια μάλιστα προσφερομένη. ὀπῃᾶται δ' ϗ ἐν χύτρᾳ πεπωμασμένῃ ϗ καθεμένη εἰς κλίβανον. λαμ-

λαμβανέτω ὁ αὐτῆς τὸ μεσαίτατον τῶν ἔξωθεν φελαυρομύρων, καὶ ἕψέτω δὲ ἐν τμηθεῖσα ἀποχεομένου τοῦ πρώτου ὕδατος, ἑτέρου τε ἐπιχεομένου ἄχρις ἂν μὴ πικρὸν ἢ δριμὺ γλύκη τὸ ὕδωρ, καὶ ξηραίνεται δὲ ἐν σκιᾷ,* τμηθεῖσα, καὶ διαιρεθεῖσα λιναρίῳ, ὡς μὴ ἅπτεσθαι ἀλλήλων τοὺς τόμους. τῇ μὲν οὖν τμητῇ, εἰς ἔλαιον καὶ οἶνον καὶ ὄξος σκιλλιτικὸν χρώμεθα. πρὸς δὲ ῥαγάδας ταῖς ἐν ποσὶ, τὸ ἔνδον τῆς ὠμῆς σκίλλης ξέσαντες, ἢ σὺν τῇ ῥητίνῃ τηχθὲν, ἐπιτίθεται· ἐχιδνήκτοις δὲ καταπλασμα ἐφθὲν σὺν ὄξει. τὸ δὲ ὅπως πρὸς ἓν μέρος τῆς σκίλλης, συνκλείσαντες μνᾶς ὀπῶν μέρη ὀκτὼ, δίδομεν κοχλιάριον ἓν ἢ δύο νήστεσι πρὸς μάλαξιν κοιλίας· εἰς ποτήματά τε καὶ ἀρωματικὰς δυνάμεις, καὶ ἐφ' ὧν ἔθνησιν κινῆσαι θέλομεν, καὶ ὑδρωπικῶν καὶ στομαχικῶν, οἷς ἐμπολάζει τὰ στόμα, καὶ ὀπὶ ἰκτέρου φρουμένων, βηττόντων χρονίως, ἀθυμητικῶν, ἀναφορικῶν, ἀυλαρκικῶν ὁλκὴ βιβόλῳ σὺν μέλιτι ἐκλειχθεῖσα. καὶ συγκαθέψεται δὲ τῷ μέλιτι, καὶ διερώσκεται πρὸς τὰ αὐτὰ μάλιστα πέψει συνδοῦσα. ἄγει δὲ χολοειδῆς καὶ κοιλίαν. ἐφθὴ δὲ πρὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ ὁμοίως λαμβανομένη· φυλάττεσθαι δὲ καὶ αὐτῆς τὴν δόσιν δεῖ ἐφ' ὧν ἔλκωσίς τις ἔσθ' ἐντός. καὶ πρὸς

Sumi etiã solet quod maximè est mediũ, direptis viuotenus tunicis, quod frustatim consectũ coquitur, mutata sæpius aqua, donec ipsa nec amaritudinẽ nec acrimoniã habeat: traiectáq; lino frusta siccantur in vmbra, ita vt ne vlla quidẽ parte se cõtingãt: his scillæ segminibus ad oleum, vinum, aut acetum scillinum vtimur. Ad rimas pedũ, interna pars crudæ scillę in oleo feruefacta, aut cũ resina liquefacta, imponitur: decocta in aceto demorsis à vipera, cataplasma est. Ad singulas assæ parteis adiectis octonis tosti salis, cochlear vnũ aut alterũ damus ieiunis, ad emolliendã aluum: in potu autẽ & odoratis medicaminibus, & quibus vrinam ciere volumus, hydropicísque & stomachicis, quibus innatat cibꝰ, regio morbo, torminibus, in tussi vetere, suspiriosis, & ore reiicientibus tres obolos, ſ delinctu ex melle sumpsisse satis est. Coquitur cũ melle, & estur eorundẽ gratia, maximè vt cõcoctioné adiuuet. Strigmenta per aluũ extrahit. Cocta & simili sumpta modo, eosdem præbet effectus: sed cauẽdus scillæ vsus, his qui intestinum sentiunt vlcus.

r Ad pen-

Ad pensiles verrucas & perniones, tosta efficaciter illinitur. Tritum semen, & in carica aut melle deuoratum, aluum emollit. Scilla tota in limine ianuæ suspésa, mali medicamenti noxam arcet.

De Pancratio. Cap. CCIII.

Pancratiũ, quod aliqui scillam appellãt, radice est magni bulbi, subrufo colore aut suppurpureo, gustu amaro ac feruéte: foliis lilij, sed longioribus. Scillæ vires & præparationem habet, eodémque pondere in morbis efficaciter assumitur: cui tamen mitior quàm scillæ facultas ineſt. Radicis succus cum erui farina digeritur in pastillos, qui hydropicis splenicísq; cum hydromelite, commodissimè dantur.

Capparis. Cap. CCIIII.

Capparis aculeat⁹ frutex est, qui in terra stratus, magis in orbé euagatur: spinas, vt rub⁹, habet, in hami modũ adũcas: folia mali cotoneæ, rotunda: fructũ oleę similé, qui cũ dehiscés pãditur, floré candidũ promit: quo excusso, nónihil glãdis oblógę figura inuenitur, qđ apertũ grana acinis punicorũ similia, ostendit, parua, rubicunda:

καὶ πρὸς ἀκροχορδόνας πιεῖ καὶ χλιάτλα ἐγχριθεῖσα ὀπῇ. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῆς λεῖον ἀναληφθὲν ἐν ἰσχάδι ἢ μέλιτι κ) βρωθὲν, μαλάττει κοιλίαν. ἔστι δὲ καὶ ἀλεξιφάρμακον ὅλη πρὸς τῶν θυρῶν κρεμαμένη.

Περὶ Παγκρατίου. Κεφ. σγ΄.

Παγκράτιον, οἱ μ) τοῦτο σκίλλαν ὀνομάζουσι, ῥίζα ὀξὶ βολβῷ μεγάλῳ ὁμοία ὑποπύρρος ἢ ὑποπόρφυρος, πικρὰ κ) πυρώδης πιὼ γεῦσιν· φύλλα κρίνῳ ὅμοια, μακρότερα δέ. ἔχει δὲ δύναμιν τὴν αὐτὴν τῇ σκίλλῃ, καὶ σκευασίαν, καὶ δόσιν ποιοῦσαν ὅπερ τῶν αὐτῶν παθῶν· ὀπιεικεστέρα μέντοι τῆς σκίλλης ἡ τούτης δύναμις. ὅθεν κ) χλιζομένη ἡ ῥίζα τούτης, μιγνυμένη τε ὀροβίνῳ ἀλεύρῳ κ) ἀναπλασσομένη εἰς ἀρτίσκους, δίδοται ζωὸ ὑδρομέλιτι ἀπλωικοῖς κ) ὑδρωπικοῖς ὠφελίμως.

Περὶ Καππάρεως. Κεφ. σδ΄.

Κάππαρις θάμνος ἐστὶν ἀκανθώδης, ὅπου γῆς γυρεισδῶς ἑρπόμενος· ἀκανθώδας ἀγκιστροειδεῖς ἔχων ὡς βάτος· φύλλα στρογγύλα, μηλέᾳ κυδωνίᾳ ὅμοια· καρπὸν δὲ οἷον ἐλαίας ὃς ἀνοιχθεὶς λευκὸν ἀνθεῖ ἄνθος· οὗ πεσόντος, σύστασίν τινα οἷον βάλανος ὀπιμήκης, ὕφ' ἣν ἀνοιχθὲν ἔχει κόκκους ὥσπερ ῥοιᾶς, μικροὺς ἐρυθροὺς· ῥίζας

ῥίζας ξυλώδεις καὶ μεγάλας πλείστας. φύεται τοῦτο πανταχοῦ καὶ λεπτογείοις τόποις, καὶ νήσοις καὶ οἰκοπέδοις. παρέχεται δὲ ὁ χυμὸς αὐτῆς καὶ ὁ καρπὸς εἰς βρῶσιν. παράπλεει δὲ κοιλίαν, κακοσόμαχός τε ὄζει καὶ διαφθείρεται βρωθεῖσα ὑφ' ἧς πέπτεται, εὐστομαχωτέρα ἡ ὠμή. ὁ μὲν οὖν καρπὸς αὐτῆς ἀπολύει τήκει, ὁλκὴ δυοῖν < μετ' οἴνου πινόμενος ἐπὶ ἡμέρας μ', ἄγει δὲ οὖρον καὶ διαχώρημα αἱματῶδες. ἰᾶται δὲ καὶ παραλύσει βοηθεῖ πινόμενος ὁ καρπὸς, καὶ πρὸς ῥήγματα καὶ ἀποσπάσματα ἔμπλαστά τε ἄγει καὶ ἀποφλεγματίζει. καὶ ὀδόντων πόνον παύει ὁ καρπὸς σὺν ὄξει ἐφόμενος καὶ διακλυζόμενος. ἡ δὲ ῥίζης ὁ φλοιὸς ξηρὸς, πρός τε τὰ προπεπωμένα ἀρμόζει, καὶ αὐανθαίνει παῦν χρόνιον ἕλκος. καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων ὠμῶν λύσει. διακομένη τε τῷ πονοῦντι ὀδόντι βοηθεῖ. ἀφοῖς ἡ λευκὸς ἀποσμήχει σὺν ὄξει λεῖα. τὰ δὲ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα λαυθέντα, σκληρίας καὶ χοιράδας διαφορεῖ. σκώληκας ἡ τὸν ἐν ὠσὶν ὁ χυλὸς ἐγχυματισθεὶς κλείνει. Ἡ μύτοι λυσικὴ κάππαρις, γινομένη δὲ κατ' ὄρος μαρμαρίτας λεγομένους, ἐμπνευματοῖ ἰσχυρῶς. ἐμετικὴ δὲ πυγχάνει ἡ ἐν ἀπουλίᾳ, ἡ δὲ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ καὶ λιβύῃ, δριμυτάτη.

φλυκταί-

ra dices lignosas spargit, grandes numerosasque. Tenui plerunque solo, asperisq; locis, in insulis & iuxta rudera nascitur. Caulis & fructus, cibi gratia condiuntur: aluum turbat, stomacho aduersatur, sitim gignit: cocta tamen stomacho quàm cruda vtilior est. Fructus drachmis duabus in vino potus, quadraginta diebus, lienē absumit, & vrinā cruentumq; excrementum emittit: bibitur vtilissimè in coxarū doloribus, & neruorum resolutione, item ruptis & cōuulsis: menses ciet, caput purgat. Dentium dolorē sedat semen ex aceto decoctū, colluto inde ore. Aridus radicis cortex ad eadē proficit: vlcera omnia vetera, & sordida, & quæ occaluerunt, expurgat: lienosis cum farina hordei illilinitur: dente demorsa, dolori eius auxiliatur: cum aceto trita, vitiligines albas absterget. Radix foliáque intrita, strumas ac duritias discutiunt. Aurium vermiculos infusus succus enecat. Aphrica, & præsertim Marmarica capparis, vehementer inflat. Apula vomitus facit. & quæ à Libyco, & quæ Rubro mari defertur, mirum in modum acris est:

siquidem in ore pustulas excitat, gingiuasque osse tenus exest: quare in cibis non ab re damnatur.

Lepidium. Cap. CCV.

Lepidium aliqui gingidium vocant, herbula vulgo nota: muria cum lacte seruatur. Vis foliorum acris & exulcerans: quapropter ischiadicis trita, præsentissimum est auxilium, si cum helenij radice, quarta parte horæ, illinatur: lienosis simili modo prodest. Iepras eximit. Radix appensa collo, dolore dentium liberare existimatur.

Ranunculum. Cap. CCVI.

Complura ranunculi genera. vis tamen omnibus vna, acris, & vehementer exulcerãs. Nam vnũ coriandri foliis constat, latioribus, subalbidis, pinguibus: flore luteo, interdum purpureo: caule gracili, cubitum alto: radice alba, exigua, amaráque, multis capillamentis, hellebori modo, fibrata: nascitur in limitibus humidis. Alterum lanuginosius, longiori caule, pluribus foliorum incisuris, plerunque in Sardinia proueniens, quam acerrimum, quod syluestre apium appellant. Tertium minimum, odore

φλυκταίνουσα τὸ στόμα, καὶ κατεσθίουσα τὰ οὖλα ἄχρι γομφιώσεως· ὅθεν ὡς ἐς βρῶσίν ἐστιν ἀνεπιτήδειος.

Περὶ Λεπιδίου. Κεφ. σέ.

Λεπίδιον, ὃ ἔνιοι γιγγίδιον καλοῦσι, γνώριμον βοτάνιον· παρεγχεύμενον εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος. Δύναμις δὲ ἐστι τῶν φύλλων δριμεῖα, δηκτική· ὅθεν ἰσχιαδικόν ἐστιν ἐπίπλασμα, ἀμυντικώτατον· λεῖον σὺν ἐλενίου ῥίζῃ ἐπιπλεόμενον ὡς ἐς τέταρτον ὥρας, καὶ ἐπὶ ἀπλητικῶν ὁμοίως· ἀφίστησι δὲ καὶ λέπρας. ἡ δὲ ῥίζα δοκεῖ ὀδόντων ἀλγήματα παραυτίκα, ὡς ἀποῤῥῦψαι τῷ στόματι.

Περὶ Βαρβαχίου. Κεφ. σέ.

Βατραχίον, οἱ δὲ, σέλινον ἄγριον καλοῦσι· τούτου πλείονα μνῆ ἐστιν εἴδη. Δύναμις δὲ μία δριμεῖα, καὶ ἄγαν δηκτική. ἔχει δὲ τὸ μὲν ἀνθῶν, φύλλα ὅμοια κοτύλῃ, πλατύτερα δὲ καὶ ὑπόλευκα καὶ λιπαρά· ἄνθος μήλινον, ἐνίοτε πορφυροῦν· καυλὸν δὲ ὁ παχὺν, ὕψος δὲ ὅσον πήχεως· ῥίζαν μικρὰν, λευκὴν, πικρὰν, ἔχουσαν ἀποφύσεις ὡς ἑλλεβόρου· φύεται δὲ παρὰ ῥείθροις. Ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερον εἶδος χωριστέρον, καὶ μακροκαυλότερον, ἐνίοτε δὲ ἔχον πλείους τῶν φύλλων, πλεῖστον ἐν σαρδονίᾳ γινόμενον, δριμύτατον, ὃ δὴ καὶ σέλινον ἄγριον καλοῦσι. καὶ τέτταρα σφόδρα μικρὸν καὶ

καὶ δύσοσμον, τὸ αὖθος χρυσῷ ὅμοιον. καὶ τέταρτον ἐοικὸς τούτῳ, αὖθος γαλακτίζον. Δυνάμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα καὶ οἱ χυλοὶ, ἀπαλοὶ καταπλασσόμενοι, ψωπικὴν καὶ ἐλαφαντίνην μετὰ πόνου· ὄνυχας λεπτύνει καὶ ψώρας ἀφίστησι, καὶ σίγματα ἐξαίρει, καὶ μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδόνας καὶ ἀλωπεκίας σὺν ὀλίγῳ καταπλασσόμενα. ἑψόμενα δὲ καταπότημα χυμοὺς τιλόντων ὀζὴ χλιαρόν. ἡ δὲ ῥίζα πάρεδρον κινεῖ ξηρὰ λεῖα σὺν σφενδόνῃ μιγνύμενα τοῖς μυκτῆρσι· καὶ ὀδόντων ἀλγηδόνας κουφίζει σὺν ἁπαλῷ σπόγγῳ θρύπτει μόνα τοὺς ἀνθούς.

Περὶ Ανεμώνης. Κεφ. σζ'.

Ἀνεμώνη, εἴδη, ἡ μὲν, ἀγρία, ἡ δὲ ἥμερος· καὶ τῆς ἡμέρου. ἡ μὲν πορφυρᾶν φέρει τὸν ἄνθον· ἡ δὲ, ὑπόλευκα ἢ γαλακτίζοντα, ἢ πορφυρᾶ. φύλλα δὲ κοσμοειδῆ, λεπτομερέστερα πρὸς τὴν γῆν· χαμαίζια γνώδη λεπτὰ, ὑφ' ὧν τὰ ἄνθη ὥσαρ μήκωνος, καὶ μέσα κεφάλια μέλανα, ἢ κυανίζοντα· ῥίζα κατὰ μέγεθος ἐλαίας ἢ μείζων, οἱονεὶ γόνασι διειλημμένη. ἡ δὲ ἀγρία κατὰ πάντα μείζων τῆς ἡμέρου, καὶ τοῖς φύλλοις πλατυτέρα καὶ σκληροτέρα· τῷ τε κεφαλίῳ ὀπωρικωτέραν ἔχει· ἄνθος φοινικοῦν, ῥίζα λεπτὰ καὶ πολύ. ἡ δέ τις ἔχει φύλλα μέλανα θριμυτέρα οὖσα.

Δυνά-

odore graui, flore aureo. Quartũ huic simile, flore lacteo. Folia, flores & cauliculi recentes, illitu exulcerant, & crustas nõ sine dolore gignunt: quare vngues scabros extricant, scabiẽ eximunt, stigmata delent: formicantes verrucas, & pensiles, alopeciásq; pauliſper illita, tollunt. Tepente decocto pernio nes fouentur. Sicca radix, tritáque, sternutamenta ciet, naribus admota: dentium dolorem appensa leuat, ipsos tamen frangit.

Anemone. Cap. CCVII.

Duo anemones genera, vnũ syluestre, alterum in cultis nascens. Cuius multæ speciesː vna phœniceũ florẽ profertː altera candicantẽ, aut lacteũ, aut purpureũ. harũ folia coriãdro simi lia cæterũ scissa tenuius in terrã, inclinãturː caules lanuginosi, tenues, in quibꝰ flores aut papaueris, & in medio capitula nigra, aut cœrulea: radix oleæ magnitudine, aut amplioꝰ paulo grãdescit, ac veluti geniculis qbusdã cingitur. Syluestri amplitudo prorsus maior, latioráq; folia, & duriora: oblongius caput: flore puniceo, tenuibus, & multis radicũ capillamẽtis. Acrior est, quę nigra habet folia.

Vis vtriusque acris: ea de causa succus naribus infusus, purgat caput. Commanducata radix pituitam trahit: decocta in passo & illita, medetur oculorum inflammationibus: cicatrices eorundem & hebetudines emendat, sordida vlcera abstergit. Folia, & caules, si cum ptisana decocti edantur, copiam lactis præbent: menstrua ciunt, vellere apposita. Illita quoque lepras eximunt. Sunt qui errore ducti, argemonem nominari eupatorium putent: quoniam à sylvestri anemone, argemonem & papauer, quod rhœada appellant (de quo inter papaueris genera referemus) propter colorum cognationem in floribus, distinguere non possunt. Verum papauer & argemone colore minus saturato spectantur, & vtráque tardius floret. Quinetiam argemone croceum succum, gustu admodum acrẽ, reddit: rhœas verò candidiorem & acrem. Insuper anemone & rhœadi capitula sylvestris papaueris similia insunt, sed in anemone supernè crassiusculũ, in rhœade subãgusti⁹. Anemonesgenera nec succũ remittũt, nec

Δυώαμιν ἔχουσι δριμεῖαν ἀμφότερα· ὅθεν ὁ χυλὸς τῆς ῥίζης αὐτῆς ῥινὶ ἐγχυθεὶς, τοὺς κεφαλῆς κάθαρσιν ἀφίζει. μασηθεῖσα δὲ ἡ ῥίζα, φλέγμα ἄγει· ἐφηθεῖσα δὲ ἐν γλυκεῖ καταπλασσομένη, ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς ἰᾶται· καὶ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς καὶ ἀμβλυωπίας ἀποσμήχει, ἀναιρεῖ δὲ καὶ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἑλκῶν· τὰ δὲ φύλλα καὶ οἱ καυλοὶ συνεφθέντες πιόντων καὶ ἐσθιόμενα, γάλα κατασπῶ· ἐν τοῖς ἐδέσμασι δὲ ἔμμιλτα ἄγει· καταπλασθέντα τὰς λέπρας ἀφίησιν. Ἔνιοι δὲ μὴ δυνάμενοι διορίζειν ἀπὸ τῆς ἀγρίας ἀνεμώνης, τὴν λεγομένην * ἀργεμώνην καὶ τὴν ῥοιάδα μήκωνα (περὶ ἧς ἐν τοῖς μήκωσιν ἱστορήσομεν,) διὰ τὸ τὴν αὐθῶν ὁμόχρουν φοινικοῦν ὑπάρχειν, πλανῶνται τὴν ἀργεμώνην εὐπατώριον ὀνομάζοντες. πολὺ δὲ τὴν ἀργεμώνης ἧττον βαθὺ τὸ φοινικοῦν ὄζει καὶ τῆς ῥοιάδος, ὠχρότερον * δὲ αὕτη καὶ ἡ ἀργεμώνη αὐθοῦσι. καὶ ἡ μὲν ἀργεμώνη ὀπὸν ἀγίνσι κροκίζοντα καὶ δριμὺ πρὸς τὴν γεῦσιν ἰσχυρῶς· ἡ δὲ ῥοιὰς λευκότερον καὶ δριμύ. ἀμφότεραι δὲ μεταξὺ κεφάλια μήκωνι ἀγρίᾳ παραπλήσια ἔχουσι, πλὴν τὸ μὲ * τῆς ἀνεμώνης ἄνωθεν ὑποπαχύ, τὸ δὲ τῆς ῥοιάδος ὑπόστενον. οὐ δὲ ἀνεμῶναι ὅτε ὀπὸν ἀγίασιν. οὔτε

ὅτε κωδίαν ἔχουσιν, ἀλλ' οἱονεὶ ἀσπαράγου ἄκρον. ἐν ἀρούραις τε τὸ πλεῖον ἐνεῖναι φύονται.

Περὶ Ἀργεμώνης. Κεφ. σή.

Ἀργεμώνη* ὅλον μὲν ἔστι ὅμοιον ἀγρίᾳ μήκωνι· τὸ δὲ φύλλον ἀνεμώνῃ ἔοικεν ὅμοιον· ἄνθος ἐρυθρὸν κυανοῦν φοινικοῦν, κεφαλὴν δ' ἐοικυῖαν μήκωνι ῥοιάδι, σπυρικεστέραν δὲ καὶ πλατείαν κατὰ τὰ ἄνωθεν μέρη· ῥίζαν στρογγύλην· ὀπὸν δ' ἀνίησι κροκίζοντα, δριμύν. καθαίρει δὲ ἄχλυν καὶ νεφέλια. καὶ φλεγμονὰς παρηγορεῖ τὰ φύλλα καταπλασσόμενα.

Περὶ Ἀναγαλλίδος. Κεφ. σθ'.

Τῆς ἀναγαλλίδος διττόν εἶδος ἐστί, διαφέρον ἄνθει. ἡ μὲν γὰρ κυανέαν ἔχουσα τὸ ἄνθος, θήλεια λέγεται· ἡ δὲ τὸ φοινικοῦν, ἄρρην. θαμνία δέ ἐστι κεχυμένα ἐπὶ γῆς, φύλλα ἔχοντα ἐπὶ τετραγώνων χαμαίων μικρά, ὑποστρόγγυλα πρὸς τὰ τῆς ἑλξίνης· καρπὸν φερεσπερῆ. εἰσὶ δὲ ἀμφότεραι φθάνυπναί· ἀφλέγματοι, σκολόπων σπασμωδικαί, νομῶν ἐφεκτικαί. ὁ δὲ χυλὸς αὐτῶν ἀναγαργαριζόμενος, ἀποφλεγματίζει κεφαλήν· καὶ ῥινὸν ἐγχεόμενος, ὀδόντων πόνον παύει, ἐὰν εἰς τὴν ἀντικειμένην μυξωτῆρα τῷ ἀλγοῦντι ἐμβληθῇ· καθαίρει καὶ ἀργεμα μετὰ μέλιτος ἀττικοῦ, καὶ ἀμβλυωπίας βοηθεῖ. ὠφε-

nec calyces habent, sed quasi asparagi cacumen. In aruis illa sæpius enascuntur.

Argemone. Cap. CCVIII.

Argemone in totũ syluestri papaueri similis est: folia habet anemones, diuisa: florem puniceum: caput in cauliculo papaueris rhœadis, oblongius, & summis partibus latum: radicem rotundam: succum croci colore, acrem, dimittit. Argema & nubeculas expurgat. Folia illitu inflammationes compescunt.

Anagallis. Cap. CCIX.

Duo anagallidis genera, quę tantũ flore distãt. Nã quæ cœruleo flore est, fœmina dicitur: mas, quæ phœniceo. Frutices sunt parui, in terra iacẽtes, foliis in quadrangulo cauliculo pusillis, subrotundis, ad helxinæ folia accedentibus: semine rotundo. Vtraque mitigandi vim habet: inflammationem arcet, adactos corpori aculeos extrahit, nomas cohibet. Succus caput gargarizatu purgat: & naribus infusus, dolorem dentium lenit, si in aduersam narem iniiciatur: argema cum melle Attico emendat: retusæ, oculorum aciei auxiliatur:

contra viperarum morsus, iocineris & renum vitia, si ex vino bibatur, prodest. Tradunt eam quæ cœruleum ædit florem, prociduam sedem reprimere: quæ verò phœniceum, illitu euocare.

Hedera. Cap. C C X.

Hedera differétias multas in specie sortitur, summas autem genere treis. Nam quædã candida est, altera nigra, tertia helix. Candida, fructum fert candidum: nigra, nigrum, aut croci æmulum, quam vulgus Dionysiam vocat: helix fructum non gignit, sed albas habet viticulas, & folia parua, angulosa, & concinniora. Hedera omnis acris est, & adstringens: neruos tentat. Flos trium digitorum carptu, facit ad dysentericos, in vino bis die potus: ambustis cum cerato tritus illinitur. Recentia folia ex aceto cocta, aut cruda cum pane detrita, lienes sanant. Foliorum & corymborum succus, cum irino vnguento, melle aut nitro, naribus infunditur, & contra veteres capitis dolores caput eo cum aceto, & rosaceo perfundi vtile est: purulentis auribus, aut dolétibus, cum oleo medetur.

ὠφελεῖ καὶ ἐγχριόμενος μετ' οἴνου πινόμενος, καὶ νεφριτικοὺς, καὶ ἡπατικούς. φασὶ δέ τινες τῶν μὲν ἔχουσαν τὸ κυανέον ἄνθος, προπιόσης δακτυλίου σέλινον. τῶν δὲ τὸ φοινικοῦν ἐρεθίζειν καὶ ταπλαθεῖσαν.

Περὶ κισσοῦ. Κεφ. σί.

Κισσὸς πολλὰς ἔχει διαφορὰς τὰς κατ' εἶδος, τρεῖς δὲ γνωριμωτάτας τρεῖς. * λέγεται γὰρ ὁ μὲν τις λευκὸς, ὁ δὲ, μέλας ὁ δὲ, ἕλιξ. ὁ μὲν οὖν λευκὸς, φέρει τὸν καρπὸν λευκόν· ὁ δὲ μέλας, μέλανα ἢ κροκίζοντα, ὃν δὴ καὶ ἰδιῶται διονύσιον καλοῦσιν· ὁ δὲ ἕλιξ ἄκαρπός ἐστι, καὶ λευκὰ ἔχει τὰ κλήματα, καὶ τὰ φύλλα λεπτὰ καὶ γωνιώδη καὶ ἐρυθρά. πᾶς δὲ κισσὸς δριμύ ἐστι, συμπικός· ἐστὶ νευρώδους ἀπτικός. πίνεται δὲ αὐτοῦ τὰ μὲν ἄνθη τοῖς δακτύλοις ληφθέντα καὶ πεφθέντα ἐν οἴνῳ, πρὸς δυσεντερικοὺς, δὶς δὲ τῆς ἡμέρας δεῖ πίνειν· καὶ πρὸς πυρίκαυστα δὲ ἀρμόζει σὺν κηρωτῇ λειανθέντα. τὰ δὲ ἁπαλὰ τῶν φύλλων σὺν ὄξει ἐπιπλάσματα, ἢ ὠμὰ ἀφ' ὧν συνλειαίνομεν, σπλῆνα ἰᾶται. ῥινεγχυτοῦσι δὲ ὁ χυλὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν κορυμβων σὺν ἐλαίῳ, ἢ μέλιτι, ἢ νίτρῳ, καὶ πρὸς τὰ χρόνια τῆς κεφαλῆς ἀλγήματα ἁρμόζει, καὶ ἐπιβρέχεται σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ· ὠταλγίας δὲ καὶ πυορροούσας ὦτα σὺν ἐλαίῳ ἰᾶται.

Nigræ

τῆς δὲ

τῶ δὲ μέλανος κισσοῦ ὁ χυλὸς καὶ οἱ κόρυμβοι ποθέντες, ἀτονίαν ποιοῦσι, καὶ τὰ ἐγκοισι καὶ διάνοιαν πλεονασθέντες. λεῖα δὲ σφακελία πέντε τῶ κορύμβων θερμανθέντα σὺν ῥοδίνῳ ἐν σιδίῳ καὶ ἐν καχθέντα εἰς τὸ ἀντικείμενον οὖς ἐπὶ ὀδοντολαγίας, τὸ ἄλγημα πραΰνει. μελαίνουσι δὲ καὶ τὰς τρίχας οἱ κόρυμβοι. καταπλάσσεται δὲ τὰ φύλλα πρὸς πᾶν ἕλκος ἐφθέντα σὺν οἴνῳ καὶ καταπλασθέντα, καὶ καχεκτικὰ ἕλκη καὶ ἐφίλιδας θεραπεύει ὡς προείρηται ἐφθά. χυθοῦσι δὲ καὶ καταμήνια ὑποτεθέντες οἱ κόρυμβοι λεῖοι καὶ ποθέντες δὲ μετὰ πίσσης καὶ ὕδατος ἕως πλήθους, ἀτόκιόν ἐστι. καὶ ὁ μόσχος δὲ τῶν φύλλων μάλιτι ἀρδευθεὶς καὶ προσθεθεὶς τῇ μήτρᾳ, ἐκμηνία ἄγει καὶ ἔμβρυα. ὁ δὲ χυλὸς ἐνταζόμενος ταῖς ἐν τοῖς ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σκωλήκων ἐκκαθαίρει. τὸ δὲ δάκρυον ἀπὸ ψιλοῖ τρίχας· καὶ κτείνει φθεῖρας ἐπαλειφόμενον. ὁ δὲ τῶν ῥιζῶν χυλὸς σὺν ὄξει ποθεὶς, φαλαγγιοδήκτοις βοηθεῖ.

Nigræ hederæ succus, aut cpoti corymbi, corpus infirmant, mentémque turbant largius sumpti. Acini quinque triti, calfactíque in punici mali cortice cum rosaceo, si instillentur à contraria aure, dolorem dentium mitigant. Denigrant capillum, illiti corymbi. Folia in vino decocta, illinuntur omnium vlcerum generi, etiam si cacoëthe sint: vitia cutis in facie, & ambusta sanant, vti anteà diximus, decocta. Mouent menses triti & subditi corymbi: iidem poti, post purgationes fœminarum, drachmæ pondere, concipiendi spem adimunt. Pediculus foliorum melle irrigatus, ac vuluæ inditus, menstrua & partus extrahit. Instillatus succus putrida tædia narium, graueolentiámque emendat, & sanitati restituit. Lachryma hederæ psilothrum est: illitu pediculos enecat. Succus radicum in aceto potus, contra phalangia prodest.

Περὶ Χελιδονίου τοῦ μεγάλου. Κεφ. σιά.

Chelidonium.

Cap. CCXI.

Χελιδόνιον μέγα κυλλὸν ἀγίνοσι πυχεῖον, ἢ καὶ μείζονα, ἰσχνὸν, ἔχοντα παραφυάδας φύλλων μεταξύ. φύλλα ὅμοια βατραχίῳ, τραχυτέρα μὲν τοι τὰ

Chelidonium maius, caule est gracili, cubitali aut altiore, agnatis foliosis: foliis ranunculi, mollioribus tamen, &

& colore cæsiis: flore violæ albæ, secundum singula folia prodeunte: in eo succus croci, mordax, acris, & aliquantulum subamarus, grauiter olens: radix supernè singularis, infernè in multa crocea capillamenta fibratur: siliqua, ceu corniculati papaueris, tenuis, in metæ figuram longa, in qua semen papauere maius recluditur. Succus in æreo vase, cũ melle prunis decoctus, oculis claritatem adfert. Foliis, caule, radice, succus exprimitur ineunte æstate, & siccatus in vmbra digeritur in pastillos. Radix cum aniso & vino albo pota, medetur regio morbo, & vlceribus quæ serpunt: impositа cum vino, aut manducata dentium dolorem sedat. Hoc nomen sibi videtur vendicasse, quòd aduentu hirundinum exoriatur, & discessu emarcescat. Sunt qui narrant, hirundines matres excæcatis pullis, admota herba visum restituere.

τὰ τῆ χελιδονίου καὶ ὑπόγλαυκα τῶν χρόαν, καὶ παρ' ἕκαστον φύλλον αὖ θος ὥσαρ τὸ λευκόϊον. χυλὸς δὲ κροκώδης, δριμὺς δηκτικὸς, ποσῶς ὑπόπικρος καὶ δυσώδης· ῥίζα ἄνωθεν μὲν ὀλίγη μία, κάτωθεν δὲ πολλαὶ· καρπὸς δὲ ὥσαρ τῆς κερατίτιδος μήκωνος, λεπτὸς, μακρὸς ὡς κῶνος, ἐν ᾧ σπερμάτια μείζονα μήκωνος. Ταύτης ὁ χυλὸς μιγεὶς μέλιτι καὶ ἐψηθεὶς ἐν χαλκῷ ἐπ' ἀνθράκων ἁρμόζει πρὸς ἐξυδρωχίαν. χυλίζεται δὲ τὰ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς, ἀφ' ὑμοῦ θέρους, καὶ ξηραίνεται ἐν σκιᾷ καὶ ἀναπλάττεται. ἡ δὲ ῥίζα πινομένη σὺν ἀνίσῳ καὶ οἴνῳ λευκῷ, ἰκτερικοὺς θεραπεύει καὶ ἕρπητας· καὶ καταπλασσομένη σὺν οἴνῳ ὀδοντιάλγιας τὲ παύει διαμασωμένη. δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι χελιδόνιον, ἐπειδὴ ἅμα ταῖς χελιδόσι φαινομένους ἀναφύεται, καὶ ληγούσας δὲ συμπαραμένει. τινὲς δὲ ἱστόρησαν ὡς ἐάν τις τυφλωθῇ τῶν τ χελιδόνος νεοττῶν, αἱ μητέρες προσφέρουσαι τὴν πόαν. ἰῶνται τ πήρωσιν αὐτῶ.

Chelidonium minus.

Cap. CCXII.

Chelidonium minus, quod triticum syluestre aliqui nuncuparũt, herbula pediculis ab radice pẽdens, sine caule: foliis hederæ,

Περὶ Χελιδονίου τοῦ μικροῦ.

Κεφ. σιϐ'.

Χελιδόνιον τὸ μικρὸν, οἱ δὲ πυρὸν ἄγριον καλέσαν, βότανίον ὀλίγον ἐν μόσχῳ ἀπορισμένον, ἄκαυλον, φύλλοις κισσοειδέσι,

σοῖ δέσι, περιφερέσεροις δὲ μᾶλλον καὶ μικροτέροις, καὶ τρυφερωτέροις καὶ ὑγρολιπέσι περιεχόμενον· ῥίζας δ' ἔχει ἐν τῷ αὐτῷ μικρὰς πολλὰς, ὥσπερ πυρῶν σωρευομένας. τρεῖς δέ εἰσιν ἢ τέτταρες ἀυτῶν μακραὶ πεφυκυῖαι. φύεται δὲ παρ' ὕδασι καὶ τέλμασιν. ἔχει δὲ τὴν δύναμιν δριμεῖαν, παραπλησίαν ἀνεμώνῃ ἕλκουσαν τῷ ὀπῷα-
10 γειαν· ψώρας τε καὶ ὄνυχας λεπρους ἀφίσησιν. αἱ δὲ ῥίζαι χυλωθεῖσαι χρήσιμοι εἰς ῥιγεγχυσίαν μετὰ μέλιτος πρὸς κάθαρσιν κεφαλῆς.

Περὶ Ὀθόννης. Κεφ. σιγ'.

15 Ὀθόννα οἱ μὲν φασι τὸ μεγάλα χελιδονίᾳ χυλὸν εἶναι· οἱ δὲ γλαυκίου. οἱ δὲ τῆς κεφαλοπόδος μήκωνος * τῶν ἀνθέων χυλόν. * ἔνιοι δὲ μίγμα ἀναγαλλίδος τῆς κυανέας καὶ ὑοσκυάμου καὶ μήκω-
20 νος χυλόν. οἱ δὲ βοτάνης τρωγλοδυτικῆς πηδὸς, ἣν τινες ὀθόννα καλεῖται, εἶναι χυλὸν· γίνεται δὲ αὐτὴ καὶ ἐν τῇ κατ' αἴγυπτον ἀραβίᾳ. ἔχει δὲ τὰ φύλλα ἐυζώμῳ ἐμφερῆ, πολύτρητα ὥσπερ σι-
25 τόκοπα, ψαφαρὰ, ὀλιγόφυλλα, ἄνθος δὲ φέρει κρόκινον, πλατύφυλλον· ὅθεν ἔδοξαν ἀνεμώνης αὐτὸ πηδὸς εἶδος εἶναι. χυλίζεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ὅπου δεῖ. ἀποκαθαίρειν δύνουσα, καὶ πάντα

hederæ, multò rotundioribus, & minoribꝰ, teneris, & suppinguibus: radices habet ex eodē callo cōplures, pusillas, in granorū tritici modū aceruatī cōgestas: quarū tres aut quatuor in longitudinē exeūt. Iuxta aquas & lacus nascitur. Vis ei acris, & anemones modo, summā cutem exulcerat: psoras & scabros vngues eximit. Succus radicibꝰ expressus ad purgandū caput, naribꝰ īfunditur. Decoctū eius cum melle gargarizatum, magnificè id præstat, & omnia pectoris vitia extrahit.

Othonna. Cap. CCXIII.

Othōnā aliq̄ maioris chelidoniæ succū esse aiūt, quidā glaucij, Alij succū floribꝰ cornicularti papaueris expressū. Alij permistos cœruleæ anagallidis, hyoscyami, & papaueris succos, esse cōtēdūt. Alij troglodyticæ cuiusdā herbę succū, q̄ othōna vocat: nasciq̄; eā in eo Arabiæ tractu, qui ad Ægyptū spectat. Othonna foliis erucæ, pforatis cribri modo, & veluti à tinea derosis, squalore obsitis, paucis: flore croci, latifolio: quare q̄dā anemones speciē esse putauerūt. Extractis succꝰ oculorū medicamētis adiicit: vbi expurgare est opꝰ: mordet enī & abstergit:

absterget omnẽ caliginẽ, quæ oculis offunditur. Tradunt humorẽ quẽdã ex herba emanare, q elotus, semotis calculis, in pastillos ad eadẽ digerit. Aliq tamẽ affirmãt, lapidẽ esse Ægyptiũ, in Thebaide nascentem, exigua magnitudine, æreo colore, gustu cum feruore quodã & adstrictione mordaci.

Auricula muris. Ca. CCXIIII.

Muris auricula, quam myosotida vocant, herba est caulibus pluribus ab vna radice, aliquatenus ab imo rubẽtibus, & concauis foliis angustis, oblongis, dorso acuto, elato, nigricantibus, per interualla assiduè geminatis, atque in mucronem desinentibus, & tenuibus cauliculis ex alarum sinu prodeuntibus: flosculo, vt anagallidis, cœruleo: radix digitali crassitudine, multis capillamentis fibrata. Radix illita ægilopia sanat. Sunt qui alsinen, muris auriculam vocãt.

Glastum. Cap. CCXV.

Satiuũ glastũ, quo infectores lanarũ vtuntur, foliũ habet plãtagini simile, verũ pinguius nigriúsq;: cuius caulis duũ cubitorũ altitudinẽ excedit. Illita folia tumores omneis discutiunt, cruenta

πάντα τὰ ἐπισκοτοῦντα τῇ κόρῃ ἀποσμήχουσι. φασὶ δέ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀποῤῥεῖν τῆς βοτάνης, ἣν πλυνάντες καὶ χωρίσαντες τὸ λίθου, ἀναπλάσσουσι δολίσκους ὁμοίους τὰ αὐτά. ἔνιοι δέ φασιν αὐτὸ λίθον εἶναι αἰγύπτιον ἐν τῇ Θηβαΐδι γινόμενον, καλοῦσι δὲ μικρὸν τῷ μεγέθει, δάκνοντα τῇ γεύσει μετὰ πυρώσεως καὶ σύψεως.

Περὶ Μυὸς ὠτων. Κεφ. σιθ'.

Μυὸς ὦτα· οἱ δὲ μυὸς ὠτίδα καλοῦσιν, ἀνίσοις καυλοῖς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πολείονας, ὑποῤῥύδας τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους· φύλλα ὁποίων καὶ στενὰ, ῥᾶχιν ἐπηρτημένα ἔχοντα μελανίζοντα, ἀνὰ δύο περιφυκότα ἐκ διαστημάτων. εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντα. ἀνφύεται τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν· ἐφ' ὧν ἀνθία κυανίζοντα μικρὰ ὡς τὰ τῆς ἀναγαλλίδος· ῥίζα ὁμοίως πολυκέφαλος, ἔχουσα πολλὰς ἀπορραγάδας. καθόλου δέ ἐστιν ὁμοία ἡ πόα τῷ σκολοπενδρίῳ. λιπαρωτέρα δὲ καὶ ἐλάττων ταύτης ἡ ῥίζα καὶ ἀσπαλαθεῖσα αἰγιλώπια ἰᾶται. τινὲς δὲ καὶ τὰ ἑλξίνην μυὸς ὠτίδα καλοῦσιν.

Περὶ Ἰσάτιδος ἡμέρου. Κεφ. σιέ.

Ἰσάτις ἥμερος, ἣν οἱ βαφεῖς χρῶνται φύλλον ἔχει ἀρνογλώσσου ἐμφερὲς λιπαρώτερον δὲ καὶ μελανότερον, κυμλὸν δὲ ὑποπυῤῥον. δυώλης δὲ τὸ φύλλα καταπλασσόμενα παῦει οἴδημα διαφορεῖν,

καὶ

καὶ φύματα καὶ ἕγκαυμα τραύματα κολλᾷν. αἱμορραγίας τε στέλλειν, καὶ φαγεδαινικὰ, καὶ ἕρπητας ἐρυσιπέλατά τε καὶ σηπεδόνας θεραπεύειν.

Περὶ Ἰσάπιδος ἀγρίας. Κεφ. σιϛ΄.

Ἰσάπις ἀγρία, παραπλήσια ὅσα τῇ ποᾷ αὐτῇ, φύλλα ἔχει μείζονα ποᾶς τὰ τῆ θριδακος, χαμαιλοὺς δὲ λεπτοτέρους πολυμελεῖς ὑποῤῥόδους, ἔχοντας ἐξ ἄκρου ὥσπερ θυλάκια γλωχινοειδῆ πολλὰ ἀπὸ κρεμάμενα, ἐν οἷς τὸ σπέρμα, αὐθος μίλινον λεπτόν. δύναται δὲ τὰ αὐτὰ ἴῃ ποᾶ αὐτῇ, ὠφελοῦσα καὶ πλυνικὰς πινομένη καὶ καταπλασσομένη. *Περὶ Τηλεφίου. Κεφ. σιζ΄.

Τηλέφιον, τοῦτο καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ χαμαιλῷ ἔοικεν ἀνδράχνῃ· μασχάλας ἔχον δύο παρ' ἕκαστον γόνυ τῶν φύλλων ἐμφυομένας. ἀφ' ὧν κλωνία ς΄. ἢ ζ΄. ἀπὸ τῆς ῥίζης πλήρη φύλλων κυανοειδῶν*, παχέων τε καὶ γλίσχρων καὶ σαρκωδῶν, αὖθι* μίλινα ἢ λευκά. φύεται δὲ ἐν ἀμπελῶσι καὶ τόποις ἐργασίμοις ἕαρος. θεραπεύει δὲ καταπλασσόμενα τὰ φύλλα ὀπὴ ὥρας ἐξ λευκίνου. δεῖ δὲ μὴ ταῦτα ὠμὴ λύσει χρῆσθαι. αὖθι δὲ καὶ ἀλφοὺς ὀπιχειρούντα σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ, δεῖ μόνον τοι μὴ τὸ ἀποξηρανθὲν θλᾶσαι αὐτὰ ἀποχρᾶν.

cruenta vulnera glutinant, sanguinis profluuia sistunt, ignem sacrum, phagedænas, putrescentia vlcera, & quæ serpunt, sanant.

Glastū sylueſtre. Ca. CCXVI.

Sylueſtre glastū satiuo simile est: folia fert maiora, lactucaceis proxima: caules prętenues multifidos, quadātenus rubentes: in quorū cacumine follicu li multi dependēt, quandā linguarum effigiem referentes, in quibus semē flore tenui, luteo. Eadē q̄ & suprà dicta præstat: potu & illitu lienosis auxiliaī.

Telephiū. Cap. CCXVII.

Telephiū herba portulacæ similis est, & caule, & foliis: alas binas in singulis foliorū geniculis, annectit, ramuli à radice seni septénive prodeunt, foliis referti cœruleis, crassis, lētis, ac carnosis, flore luteo, aut cādido. Nascitur inter vites, & locis cultis vere. Folia senis horis illita albam vitiligine sanāt: sed postea hordeacea farina illini debet, perunctā ex aceto etiam in sole vitiligine tollunt, sed vbi inaruerūt, abstegūtur,

Τέλος τῆ βιβλίε δευτέρε.

Finis libri secundi.

ΠΕΔΑ-

PEDA-